

MILÉNIUM 04
INSPIROVANO SÉRIÍ
STIEGA LARSSONA

DAVID
LAGERCRANTZ
DÍVKA
V PAVOUČÍ
SÍTI

HOST

MILÉNIUM 04

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

DAVID
LAGERCRANTZ
DÍVKA
V PAVOUČÍ
SÍTI

**DAVID
LAGERCRANTZ**
**DÍVKA
V PAVOUČÍ
SÍTI**

BRNO 2015

Det som inte dödar oss

Copyright © David Lagercrantz, first published by Norstedts, Sweden, in 2015. Published by agreement with Norstedts Agency.

Cover photo © Vojtěch Vlk, 2015

Translation © Azita Haidarová, 2015

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2015
(elektronické vydání)

ISBN 78-80-7491-619-9 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-620-5 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-621-2 (Formát MobiPocket)

PROLOG

O rok dříve za rozbřesku

Na počátku tohoto příběhu je sen, jenž sám o sobě není nikterak mimořádný, pouhý sen o ruce rytmicky a soustavně bušící do matrace ve starém pokoji na Lundske ulici.

Lisbeth Salanderovou přesto vytáhne z postele už za svítání. Ta se pak posadí k počítači a hon začíná.

Díl 01

BDĚLÉ OKO

1. až 21. listopadu

NSA, Národní bezpečnostní agentura, je federální instituce Spojených států amerických spadající pod ministerstvo obrany. Její centrála sídlí ve Fort Meade ve státě Maryland u dálnice Patuxent.

NSA se od svého založení v roce 1952 zabývá komunikačními výzvědnými aktivitami — dnes zejména prostřednictvím internetu a telefonických odposlechů. Agentura si stále přisvojuje nové pravomoci a každý den zachytí přes dvacet miliard hovorů a elektronických zpráv.

KAPITOLA 01

Počátek listopadu

Frans Balder se vždy považoval za mizerného tátu.

Přestože Augustovi bylo již osm let, Frans se dosud o plnění svých otcovských povinností ani jedinkrát nepokusil a nyní, když se k tomu konečně odhodlal, mu bylo pořádně úzko. Cítil však, že se tomu nemůže vyhnout. Chlapec určitě nemá u jeho bývalé manželky a toho zatraceného Lasseho Westmana na růžích ustláno.

Frans Balder dal výpověď ve svém dosavadním zaměstnání v Silicon Valley a odletěl domů. Na letišti Arlanda zažil teplotní šok a při čekání na taxík se roztrásl zimou. Byl to psí nečas. Do tváře ho bičoval déšť, smýkala s ním vichřice a Frans se už aspoň postě v duchu sám sebe ptal, jestli skutečně učinil správné rozhodnutí.

Právě on, do sebe zahleděný sobec, se má stát tátou na plný úvazek — není to čiré bláznovství? Stejně dobře by mohl nastoupit jako ošetřovatel do zoo. Děti i praktický život pro něj byly velkou neznámou, a co bylo ze všeho nejpodivnější, nikdy to po něm ani nikdo nepožadoval, žádná matka ani babička ho neuháněla a nenaléhala, aby se ujal své zodpovědnosti.

Rozhodl se dobrovolně. Nyní si však jasně uvědomil, že navzdory rozhodnutí soudu, který dítě svěřil do péče matce, hodlá bez varování vtrhnout do bytu své exmanželky a chlapce si beze všeho odvést. Určitě se tam strhne pořádná mela. Ten hajzl Lasse Westman mu bezpochyby dá jaksepatří na frak, ale kostky jsou vrženy. Frans skočil do taxíku s řidičkou, která freneticky žvýkala

a snažila se s ním zapříst hovor, ovšem podobné pokusy by zkrachovaly i za jeho světlejších dní. Frans Balder byl odjakživa na slovo skoupý.

Seděl na zadním sedadle a přemýšlel o svém synovi i o všem ostatním, co se poslední dobou událo. August nebyl jedinou ani hlavní příčinou toho, že dal v Solifonu výpověď. Celý Fransův život se ocitl v přelomové fázi a on na okamžik zapochyboval, jestli to zvládne. Cestou do Vasovy čtvrti v něm byla malá dušička. Měl sto chutí se na všechno vykašlat, ale ovládl se a vytrval. Teď už nemůže couvnout.

Na Tórově ulici zaplatil taxikářce, vzal si zavazadla, nechal je stát před vchodem a s prázdnou cestovní taškou, v níž byla pouze ohmataná mapa světa, zakoupená na mezinárodním letišti v San Francisku, vyběhl po schodech k bytu. Bez dechu stanul přede dveřmi, zavřel oči a představoval si všemožné scény, hádky a zuřivé výbuchy. A nebylo by divu. Nikdo přece jen tak nevráží do cizího bytu a nevytrhne dítě z jeho domácího prostředí, a už vůbec ne táta, jehož dosavadní péče spočívala pouze v placení alimентů. Ale nyní nastala nouzová situace, alespoň Fransovi to tak připadalo, a proto vypnul prsa a zazvonil, ačkoli měl sto chutí vzít nohy na ramena.

Po dlouhém čekání se dveře rozletěly a objevil se sám Lasse Westman s pronikavě modrýma očima, mohutným hrudníkem a odulými pysky, které byly zřejmě stvořeny jen k tomu, aby z nich padaly jedovaté poznámky. Právě díky nim na filmovém plátně tak často zpodobňoval zlovolné padouchy, avšak žádná z těchto rolí — o tom byl Frans Balder plně přesvědčen — ani zdaleka nevystihovala jeho padoušství v civilním životě.

„No to mě podrž,“ ucedil Lasse Westman. „To je překvápko — sám pan génius osobně.“

„Přišel jsem si pro Augusta,“ oznámil mu Frans.

„Cože?“

„Chci si ho vzít k sobě.“

„Ty si děláš srandu.“

„Nikdy jsem si ji nedělal mín,“ opáčil Frans Balder a vzápětí se z místnosti nalevo vynořila jeho exmanželka Hanna. Z její bývalé

krásy toho přirozeně moc nezbylo. Na vině byla přemíra trápení a pravděpodobně i cigaret a alkoholu. Přesto se Frans neubráníl nečekanému rozechvění, zvlášť když si všiml modřiny na Hannině krku. Zdálo se, že mu chce říct něco na uvítanou, ale než stačila otevřít pusu, znovu spustil Lasse Westman.

„A co to, že se o kluka najednou tak zajímáš?“

„Už toho bylo dost. August potřebuje bezpečné zázemí.“

„A ty mu ho jako zaručíš, ty pošahanej vynálezče? Copak ty se zmůžeš na něco jinýho než na čumění do počítače?“

„Změnil jsem se,“ prohlásil Frans a připadal si nesmírně pateticky, hlavně proto, že ve skutečnosti se nezměnil ani za mák.

Obrovitý hromotluk Lasse, překypující potlačovanou zlostí, vyrazil přímo k němu a Frans se zachvěl. Bylo mu jasné, že proti útoku tohohle pošuka nemá nejmenší šanci a že celý jeho plán je čirá utopie. K žádnému výbuchu ani k žádné násilné scéně však kupodivu nedošlo; na Lasseho tváři se objevil jízlivý úšklebek a pak následovala slova:

„Ale to je naprostá bomba!“

„Jak to myslíš?“

„Že už bylo načase, co říkáš, Hanno? Pan Zaneprázdněný se konečně uráčil vzít na sebe odpovědnost. Bravo, bravo!“ pokračoval Lasse Westman a teatrálně zatleskal, což Franse Baldera vyděsilo ze všeho nejvíc — že se dokážou chlapce tak snadno zbavit.

Po víceméně symbolických protestech ho zavedli do synova pokoje. Kdoví, možná pro ně August byl jen obtížným břemenem. Hanna na Franse vrhala nevyzpytatelné pohledy, ruce se jí třáslly, zuby měla zaťaté, ale moc se nevyptávala. Měla by ho podrobit křížovému výslechu, vyrukovat na něj s tisícer požadavků a doporučení a zneklidňovat se tím, že chlapci obrátí život vzhůru nohama. Ale ona jen řekla:

„Jsi si opravdu jistý, že to zvládneš?“

„Jsem si jistý,“ odpověděl Frans a vstoupil do Augustova pokojíčku. Poprvé po více než roce spatřil svého syna a zastyděl se.

Jak jen jim ho mohl nechat napospas? August byl zvláštní, útlý, půvabný chlapeček s hustými vlnitými vlásky a vážnýma modrýma očima, právě plně zaujatýma obrovskou skládankou

plachetnice. Vypadalo to, jako by celou svou bytostí křičel: „Nerušte mě!“ Frans pomalu zamířil k synovi, jako by se blížil k nějakému cizímu, nevypočitatelnému stvoření.

Přesto se mu podařilo přitáhnout chlapcovu pozornost, vzít ho za ruku a odvést na chodbu. Na ten okamžik nikdy nezapomene. Co si asi myslel August? Co se mu honilo hlavou? Nepodíval se ani na něj, ani na matku, veškerá slova na rozloučenou a mávání zjevně ignoroval a pak s otcem zmizel ve výtahu. Takhle jednoduché to bylo.

August byl autista. Přestože se rodičům nedostalo žádné jednoznačné diagnózy, chlapec patrně trpěl nějakou vývojovou poruchou, i když zdálky to vypadalo přesně naopak. Hochův vznešený, soustředěný obličej obestírala zvláštní aura a vyzářovala z něj královská povýšenost, s níž shlížel na okolní svět. Když se však na něj člověk zadíval z větší blízkosti, zdálo se, jako by chlapcovy oči pokrývala jakási šedá mázdra, a navíc ze sebe dosud nevypravil ani slovíčko.

Tím se vymykal veškerým prognózám vyřčeným v druhém roce jeho života. Lékaři tehdy prohlašovali, že August zřejmě patří k menšině autistických dětí, u nichž nedošlo ke snížení rozumových schopností, a kdyby podstoupil intenzivní kognitivně-behaviorální terapii, měl by docela slušné vyhlídky. Ale celé to dopadlo jinak, než jak všichni doufali, a Frans Balder upřímně řečeno neměl ani tušení, jaké odborné pomoci a podpory se chlapci dostalo, a stejně tak nevěděl zhola nic o jeho školním vzdělání. Odjakživa si žil ve svém vlastním světě, pak odletěl do Spojených států a se všemi se rozhádal.

Zachoval se tehdy jako naprosté hovado. Teď musí svou vinu napravit a o syna se postarat, a pustil se do toho se vši vervou. Objednal si odborné časopisy, obvolal specialisty a pedagogy a okamžitě mu bylo jasné, že alimenty, které na Augusta posílal, nebyly použity v synův prospěch, nýbrž padly na výstřelky a hráčské dluhy Lasseho Westmana. Chlapec ztratil o všechno zájem, ustrnul ve svých nutkavých rituálech a zřejmě utrpěl ještě mnohem horší újmu — a právě to byl důvod Fransova návratu.

Ozvala se mu totiž dětská psychologka a sdělila mu, že ji znepokojují podivné modřiny na chlapcově těle, které ostatně viděl i sám Frans. Paže, nohy, hrudník a ramena byly přímo poseté podlitinami. Podle Hanny si je chlapec způsobil sám během záchvatů, kdy sebou nepřičetně mlátil. Frans Balder takový amok viděl na vlastní oči hned druhý den a bytostně to s ním otrásl. Přesto se nedokázal zbavit dojmu, že modřiny hochovým pohybům tak docela neodpovídají.

Získal podezření, že matka s otčímem chlapci fyzicky ubližují, a obrátil se na pediatra a jednoho svého známého, bývalého policistu. Ačkoli nemohli jeho podezření s jistotou potvrdit, Franse pomýšlení na týrání stále více zneklidňovalo, a tak sepsal řadu upozornění a oznámení, která rozeslal na různé instituce. Skoro to vypadalo, jako by přitom na syna zapomněl. Zapomenout na Augusta bylo velmi snadné. Hoch většinou vysedával na podlaze v pokojíku s výhledem na moře, který mu otec zařídil ve své vile na Saltsjöbadenu, a věnoval se svým beznadějně složitým skládankám o stovkách dílů, které virtuózně sestavil, aby je vzápětí zase rozházel a pak začal nanovo.

Zpočátku na něj Frans fascinovaně hleděl a připadalo mu, jako by sledoval umělce při práci. Živil v sobě naději, že k němu chlapec zničehonic vzhledne a pronese něco úplně dospělého. August však ze sebe nikdy nevypravil ani slovíčko, a pokud vůbec od svého puzzle zvedl hlavu, zamířil očima k oknu a slunečnímu světlu, odrážejícímu se na vodní hladině, a na otce ani nepohlédl. Nakonec ho Frans nechal na pokoji. Dovolil chlapci, ať si ve svém království vysedává o samotě. Z domu ho dostal vlastně jen několikrát, syn nechtěl chodit dokonce ani na zahradu.

Z čistě právního hlediska neměl dosud na péči o chlapce nárok, a protože nechtěl nic riskovat, než se celá záležitost vyřeší, najal si hospodyní Lottie Raskovou, která se starala o veškeré nákupy, vaření a úklid. V praktických věcech se Frans Balder příliš nevyznal. Byl machr přes počítače, ale jinak se k ničemu nehodil, a jak běžel čas, stále déle vysedával nad svými algoritmy a nad korespondencí s advokáty a v noci spal stejně mizerně jako v USA.

Nad hlavou se mu stahovala bouřková mračna a on každý večer vypil láhev vína, obyčejně z italského Amaronu, to mu ale pomohlo jen na chvíli. Cítil se stále hůř a v duchu snil o tom, že se někam vypaří, že se zašije na nějakém nehostinném místě daleko od civilizace. Až jednou, jednu listopadovou sobotu, se stalo něco podivného. Byl chladný větrný večer, Frans s Augustem kráčeli po Kruhové ulici na Söderu a trásli se zimou.

Byli na večeři u Farah Šarífové na Zinkenské ulici a August už měl být dávno v posteli. Večeře se však poněkud protáhla a Frans Balder toho namluvil víc, než bylo zdrávo. Farah Šarífová dokázala lidem rozvázat jazyk a přimět je, aby před ní otevřeli srdce. Znali se ze studií výpočetní techniky na Imperial College v Londýně a Farah patřila k hrstce jedinců v zemi, již dosahovali Fransovy úrovně, tedy přinejmenším byla jednou z mála, kdo dokázal sledovat jeho myšlenky, a pro Franse bylo nesmírné úlevné hovořit s někým, kdo mu rozumí.

Mimoto ho Farah přitahovala, ale navzdory veškerým pokusům se mu ji nikdy nepodařilo svést. Frans Balder nebyl žádným přeborníkem v lámání ženských srdcí, tentokrát se mu však dostalo objetí na rozloučenou, které záhy přešlo v polibek, což považoval za velký úspěch, a právě na její polibek myslel, když spolu s Augustem procházel kolem sportovního hřiště na Zinkenu.

Rozhodl se, že si napříště zajistí hlídání, a pak, možná... kdo ví? Nedaleko se rozštěkal pes, potom vykřikla nějaká žena, těžko říct, zda vzrušením, nebo radostí, a Frans se zahleděl ke křižovatce na Hornově ulici, kde si chtěl zastavit taxík, případně odjet metrem na Stavidlo. Ve vzduchu byl cítit déšť a na přechodu naskočila červená. Na druhé straně ulice stál ošuntělý čtyřicátník, který Fransovi připadal jaksi povědomý, a právě v tom okamžiku vzal Augusta za ruku.

Chtěl se jen ujistit, že syn stojí vedle něj na chodníku, ale vtom to ucítil: napjaté svaly v chlapcově ruce, jako by na něco prudce zareagoval. Kromě toho měl jasný, pronikavý pohled, jako by z něj někdo mávnutím kouzelného proutku sňal obvyklou mázdu, a nebyl zahleděný kamsi do svého nitra, naopak se zdálo, jako by o křižovatce a přechodu věděl víc, než co je dopráno

ostatním smrtelníkům. Frans zůstal bez hnutí na místě, přestože se rozsvítila zelená.

Nechal tam syna stát a sledovat scenerii, jež ho zaujala, a přitom se ho zmocnilo podivné pohnutí. Byl to jen pohled, nic víc, a kromě toho August nepůsobil nijak šťastně ani vesele. Přesto Fransovi připomněl cosi vzdáleného a zapomenutého, zasutého hluboko v jeho mysli, a on poprvé po dlouhé době pocítil skutečnou naději.

KAPITOLA 02

20. listopadu

Mikael Blomkvist spal jen několik hodin, protože většinu noci probděl nad detektivkou od Elizabeth Georgeové, což nebyl právě nejmoudřejší počin. Dopoledne je v redakci čeká proslov novínového guru Oveho Levina z koncernu Serner Media, jehož obsahem bude programové prohlášení týkající se časopisu *Milénium*, a on by měl být na nadcházející bitvu připravený a odpočatý.

Neměl však nejmenší chuť chovat se moudře, a kromě toho měl prachmizernou náladu. Znechuceně se vyhrabal z postele a na kávovaru Jura Impressa x7, který mu kdysi donesl poslíček se vzkazem: „Jak říkáš, stejně s tím neumím zacházet“, si udělal mimořádně silné cappuccino. Nyní stál přístroj v kuchyni jako připomínka starých dobrých časů. Mikael už dávno nebyl s odesílatelkou v žádném kontaktu a ani jeho práce mu nepřišla nijak zvlášť povzbudivá.

Minulý víkend dokonce zvažoval, zda by si neměl najít něco jiného, což byla v případě člověka jako Mikael Blomkvist, pro kterého bylo *Milénium* vášní a tak či onak s ním souvisela většina nejlepších a nejpřevratnějších událostí jeho života, dost drastická myšlenka. Ale nic netrvá věčně, ani láska k *Miléniumu*, a vlastnictví časopisu zabývajícího se investigativní novinářinou není žádné ternó.

Všechny časopisy s velkými ambicemi pomalu vykrvácely a Mikael se nedokázal zbavit pocitu, že jeho vlastní vize *Milénia* je možná z vyšší perspektivy nanejvýš lákavá a pravdivá, ale přesto jí nedokáže zajistit finance nutné k přežití. Odešel do obývacího

pokoje, usrkával kávu a vyhlížel oknem na Rytířský průliv. Venku zuřila hrozná bouřka.

Babí léto přetrvávalo dlouho do října a zahradní restaurace měly letos otevřeno mnohem déle než obvykle, pak ale nastoupil pošmourný podzim s neustálými vichry a průtržemi mračen a lidé chodili shrbení a zachumlání v kabátech. Mikael za celý víkend nevystřčil nos, a nebylo to jen kvůli počasí. Spřádal velkolepé plány na odvetu, ty se ale nakonec rozplynuly vniveč. Nic z toho se mu vůbec nepodobalo.

Nemá hroší kůži, nemá náladu na to, aby se do něj pořád někdo strefoval, a na rozdíl od spousty tuzemských mediálních žraloků netrpí nabubřelým egem, které by musel neustále přizívat a něco si dokazovat. Nelze však popřít, že má za sebou několik nevalných let, a kromě toho sotva před měsícem uveřejnil ekonomický reportér William Borg v Sernerově plátku v rubrice *Business Life* sloupek s názvem „Mikael Blomkvist má svůj vrchol už za sebou“.

Sama skutečnost, že článek vůbec vyšel a že si na něm všichni smlsli, byla jasnou známkou toho, že Blomkvist je stále pevný v kramflecích. Mimoto Borgův text nikomu nepřipadal právě brilantní ani originální a člověk by nad ním klidně mohl mávnout rukou a považovat ho za útok nepřejícího kolegy. Celá kauza se však z jakéhosi nepochopitelného důvodu děsivě nafoukla, ačkoli zpočátku ji člověk mohl brát jako specifickou diskusi o reportérském řemesle: jak se novináři „jako Blomkvist po celou dobu neustále pídí po ekonomických pochybeních a zuby nehty se drží zastaralé novinářiny sedmdesátých let“, ačkoli by spíše měli — jako William Borg — „hodit veškerou závist přes palubu a nezavírat oči před přínosy předních podnikatelů, kteří rozhýbali Švédsko“.

Debata však krůček po krůčku opouštěla seriózní koleje a zástiplně osočovala Blomkvista, že v posledních letech značně zaostává, protože zjevně vychází z faktu, že „všichni velkopodnikatelé jsou lotři“, a proto jsou jeho články „příliš tvrdé a zaslepené“. A jak vidno, v budoucnu člověk za takové názory šeredně pyká. Špetky soucitu se dostalo dokonce i starému arcilumpovi Hansi-Eriku Wennerströmovi, kterého Blomkvist údajně uštval k smrti,

a přestože seriózní média přistupovala k věci zdrženlivě, sociální síť chrlily jednu urážku za druhou, přičemž útoky nepřicházely pouze od ekonomických žurnalistů a představitelů hospodářské sféry, kteří využili příležitosti a slétli se na oslabeného nepřítele jako supi.

Mnozí mladší pisálci díky tomu získali jedinečnou příležitost se zviditelnit a svorně poukazovali na to, že Mikael Blomkvist není schopen moderního myšlení, není na Facebooku ani na Twitteru a působí spíš jako zastaralá relikvie z dob dávno minulých, kdy se peníze sypaly ze všech stran a novináři si mohli dovolit smolit sebetlustější bichle. Jiní zase vytvářeli jedovaté hashtagy jako *#zablomkvistovýchčasů* a podobně. Celé to byla snůška pitomostí a Mikaela by nikdy ani nenapadlo se jimi zabývat, tedy přinejmenším si to namlouval.

V jeho prospěch však nemluvil ani fakt, že slavná doba Zalaščenkovy aféry byla dávno pryč a *Milénium* se opravdu ocitlo v krizi. Časopis díky jednadvaceti tisícům předplatitelů sice zatím přežíval, ale zisky z inzerce výrazně poklesly, a navíc už neměli k dispozici žádné mimořádné příjmy z prodeje úspěšných knih. Koncern Vanger byl rozvrácený vnitřními spory a Harriet Vangerová jim už nemohla poskytnout další kapitál, a proto vedení redakce i přes Mikaelův nesouhlas rozhodlo, že prodá třicet procent akcií norskému mediálnímu impériu Serner. Na tom vlastně nebylo nic divného, alespoň zpočátku ne. Serner vydával týdeníky, večerníky, vlastnil velkou internetovou seznamku, dva soukromé televizní kanály a fotbalové mužstvo v nejvyšší norské lize a s časopisem jako *Milénium* přirozeně neměl nic společného.

Navíc je zástupci Serneru — především jeho programový ředitel Ove Levin — ujistili, že koncern potřebuje vydávat prestižní produkt. „Celé představenstvo *Milénium* obdivuje a nepřije si nic jiného, než aby pokračovalo ve starých šlápějích. Nejsme tu kvůli penězům, chceme se podílet na něčem opravdu důležitém,“ prohlásil Levin a zároveň jim zajistil tučný příspěvek ze sernerovské pokladny.

Zpočátku se Serner do redakční práce skutečně nevměšoval; vše běželo v zajetých kolejích, jen s trošku lepším rozpočtem,

a redakci zaplavila nová naděje, již pocítil dokonce i sám Mikael Blomkvist, když si uvědomil, že se pojednou zase může věnovat svému řemeslu namísto toho, aby si lámal hlavu s financemi. Ale zhruba v té době, kdy vypukla mediální štvance namířená proti němu — Mikael se nikdy nezbavil podezření, že koncern předtím jen využil jejich tíživé situace —, Levin poněkud změnil tón a objevil se první pokus o zasahování do práce redakce.

„Samozřejmě,“ vykládal Levin, „časopis se i nadále musí věnovat investigativní novinářině, zachovat si svou literární úroveň, sociální patos a vše ostatní. Ale všechny články přece nemusejí pojednávat o ekonomických nesrovnalostech, nespravedlnostech a politických skandálech. Vždyť skvělé texty lze psát i o životě slavných lidí, o celebritách a premiérech.“ Načež se Levin záníceně rozhovořil o amerických časopisech *Vanity Fair* a *Esquire*, o Gay Taleseovi a jeho klasické knize *Frank Sinatra Has a Cold*, o Normanu Mailerovi, Trumanu Capoteovi, Tomu Wolfeovi a bůhví o kom ještě.

Mikael Blomkvist proti tomu vlastně nemohl namítnout aniň — alespoň tehdy ne. Před pouhým půlrokem napsal dlouhou reportáž o paparazziích a bulvárním průmyslu, a pokud by na problém nahlížel ze správného úhlu, mohl by psát prakticky o jakékoli nule. Dobrá novinářina není věcí tématu, jak sám říkával. Jde o způsob nazírání. Ne, Mikael se bouřil proti něčemu jinému, co tušil mezi řádky: že se jedná o pouhý začátek mnohem nebezpečnějšího útoku a že *Milénium* je pro koncern jen dalším časopisem, pouhým produktem, který vlastník může libovolně předělávat k obrazu svému, dokud nezačne sypat — a dokud jeho původní poslání pomalu nevyšumí.

Jakmile se Mikael v pátek odpoledne dozvěděl, že si Ove Levin najal konzultanta a nechal udělat několik průzkumů trhu, s nimiž je v pondělí hodlá seznámit, sebral se a odešel domů, kde pak vyseďoval u psacího stolu nebo se povaloval na posteli a v duchu si sestavoval plamenné projevy a argumenty, proč se *Milénium* nesmí zpronevřit své prvotní vizi: na předměstích se množí pouliční nepokoje, do parlamentu se dostala strana nepřátelská k cizincům a přistěhovalcům, nesnášenlivost ve společnosti stále roste.

Fašismus posílil, všude jsou vidět žebráci a bezdomovci. Švédsko by se mělo v mnoha ohledech stydět. Vymyslel spoustu krásných, vznešených slov, v duchu zakusil řadu úžasných triumfů, kdy ze sebe vychrlil tolik trefných a přesvědčivých pravd, že celá redakce i zástupci koncernu Serner ihned procitli ze svých bludů a jednomyslně se rozhodli vykročit po jím vytyčené cestě.

Když však vzrušení malinko opadlo, uvědomil si, jak málo taková slova znamenají a že jim z čistě ekonomického hlediska nikdo nevěří. *Money talks, bullshit walks*, tak to je! Nejdřív se noviny musí znovu postavit na nohy a teprve pak můžou měnit svět. Takhle to prostě chodí a Mikael namísto vymýšlení zuřivých výpadů zauvažoval, jestli by ze sebe raději neměl vydolovat nějaký dobrý článek. Závažné odhalení by mohlo posílit sebevědomí kolegů a přimět redakční radu, aby Levina i s jeho průzkumy a prognózami o zastaralosti *Milénia* a všemi dalšími nesmysly poslala někam.

Od chvíle, kdy Blomkvist prorazil se svým prvním trhákem, fungoval tak trochu jako tisková kancelář. Každý den dostával všemožné tipy na nepravosti a špinavé obchody. Po pravdě řečeno, většinou to byly naprosté ptákoviny. Nejružnější kverulanti, tvůrci konspiračních teorií, lháři a rádobydůležité nicky ho zásobovali všemožnými báčkami, které by neustály ani sebe-povrchnější rešerši, a pokud snad ano, jako podklad pro článek by nebyly dost zajímavé. Na druhou stranu se v pozadí některých historek, na první pohled zcela obyčejných a banálních, občas našla hotová perla. Za klasickým pojišťovacím podvodem nebo triviálním oznámením o pohřešování nějaké osoby se mohl skrývat hluboký lidský příběh s obecnou platností. To člověk nikdy předem neví, takže Mikael musel vše s nezaujatou myslí metodicky prověřovat. V sobotu ráno se posadil k notebooku, otevřel si své poznámky a postupně je procházel.

Vydržel u toho až do páté hodiny odpoledne. Občas se stávalo, že objevil něco, co by ho před takovými deseti lety doslova nakoplo, ale nyní to v něm žádné nadšení nevzbudilo. A právě v tom bylo jádro pudla. Po několika desetiletích působení v novinářské branži člověk většinu věcí zná nazpaměť, a přestože mu

rozum jasně říká, že jde o dobré téma, nedokáže vzplanout tak jako dřív. Když do střechy zabubnoval ledový lijavec, Mikael nechal svoje poznámky plavat a vrátil se k Elizabeth Georgeové.

Namlouval si, že to není jen obyčejný únik. Někdy se ty nejlepší nápady vynoří právě tehdy, když člověk odpočívá — alespoň podle jeho zkušenosti. Jakmile se začne zabývat něčím jiným, kousky skládanky do sebe náhle zapadnou. Za celý víkend však nepřišel na nic konstruktivnějšího než polehávat a zabývat se četbou beletrie a do nevlídného deštivého pondělního rána stačil zhltnout jednu a půl detektivky od Georgeové a navrhnout tři stará čísla časopisu *New Yorker*, která se mu povalovala na nočním stolku.

Seděl v obýváku se svým cappuccinem a vyhlížel oknem do podzimního marastu. Byl unavený, náladu měl pod psa, ale pak se prudce oklepal, jako by se v něm znovu probudil život, vstal, obul si boty, navlékl zimní kabát a vyrazil. Sychravé počasí jako by parodovalo jeho rozpoležení.

Rychle zamířil na Hornovu ulici, jež mu připadala podivně šedivá, a ledové poryvy větru plné dešťových kapek ho mrazily až do morku kostí. Zdálo se mu, že celý Söder úplně vybledl. Nikde nepoletoval jediný barevný list a Mikael se skloněnou hlavou a rukama zkříženýma na prsou spěšně prošel kolem kostela svaté Máří Magdalény směrem ke Stavidlu, pak se dal vpravo na Götgatsbacken a jako obyčejně se protáhl mezi obchodem s oblečením Monki a hospodou Indigo. Potom zamířil do čtvrtého patra, v němž se přímo nad prostory užívanými hnutím Greenpeace nacházela redakce *Milénia*, a už na schodech uslyšel změť hlasů.

Uvnitř bylo nezvykle mnoho lidí. Osazenstvo redakce včetně nejdůležitějších externistů, tři zástupci Serneru, dva poradci a pak samozřejmě Ove Levin, Ove, který se pro tuto příležitost oblékl poněkud lidověji. Jakožto programový ředitel seděl v čele na druhém konci stolu a zjevně si osvojil několik nových výrazů, mimo jiné i bodré „ahoj“.

„Ahoj, Micke, jak se vede?“

„To záleží na tobě,“ odvětil Mikael bez jakéhokoli postranního úmyslu.

Vzápětí si ale uvědomil, že jeho slova znamenala nepřímé vypovězení války, načež odměřeně pokynul hlavou, vstoupil do místnosti a posadil se na jednu z připravených židlí, na nichž vyčkávalo malé redakční publikum.

Ove Levin si odkašlal a nervózně pokukoval po Mikaelu Blomkvistovi. Hvězdný reportér měl evidentně už ve dveřích bojovnou náladu, nyní však dával najevo pouze zdvořilý zájem a nebyly na něm patrné žádné známky toho, že by se chtěl hádat nebo vznášet námitky, což však Oveho ani trochu neuklidnilo. Kdysi spolu s Blomkvistem pracovali na záskok v *Expressenu*. V té době psali jen kratičké zprávy, většinou samé pitominky, a pak vysedávali celé hodiny v hospodě, snili o velkých reportážích a odhaleních a neustále dokola žvanili o tom, že se nikdy nespokojí s konvenční povrchností, ale vždycky půjdou do hloubky. Byli mladí, ambiciózní a chtěli všechno hned. Ovemu se po těch dobách tu a tam zastesklo, přirozeně ne po tehdejší platě a pracovní době, dokonce ani po svobodném poflakování po barech a randění s děvčaty, nýbrž po síle ztracených snů. Dnes už nepociťoval prudce pulzující touhu změnit společnost i celou novinářinu, psát tak, až by Země přestala obíhat kolem Slunce a každý by si v úžasu sedl na zadek, ale ani takový veleúspěšný borec jako on se občas neubráníl otázkám: Kam se to všechno podělo? Kde je konec mým snům?

Micke Blomkvist si je všechny splnil — nejedno závažné investigativní odhalení posledních let bylo právě jeho dílem. Navíc opravdu psal s elánem a patosem, o jakém spolu kdysi snívali, nikdy neohnul hřbet pod tlakem reality a nezpronevěřil se svým ideálům, zatímco on sám, Ove... Ale copak právě on, Ove, neudělal skvělou kariéru? Dnes vydělává určitě desetkrát víc než Blomkvist, což Oveho neslýchaně blažilo. K čemu jsou Mickemu všichni ti sólokapři, když se nezmůže na nějaké lepší letní sídlo, než je ta jeho mrňavá špeluňka v Sandhamnu? Panebože, co je ta kuča oproti Oveho nové vile v Cannes? Nic! Ne, jedině on a nikdo jiný se vydal správnou cestou.

Ove si namísto pachtění v redakci našel místo mediálního analytika v koncernu Serner, a dokonce se osobně seznámil se

samotným majitelem Haakonem Sernerem. Toto setkání mu zcela změnilo život a udělalo z něj zámožného člověka. Nyní působil jako programový ředitel mnoha nakladatelství, časopisů a kanálů a na svém postu se cítil jako ryba ve vodě. Miloval moc a vše, co s ní souvisí, ale přesto... Ove byl natolik formát, aby si přiznal, že občas zatouží i po onom alternativním životě, jehož se vzdal, i když jen v omezené míře. Stejně jako Mikael Blomkvist chtěl být považován za brilantního publicistu, a právě z tohoto důvodu tak neochvějně lpěl na tom, aby Serner koupil *Milénium*. Jakási dobrá duše Ovemu vyslepičila, že se časopis dostal do finanční tísně a šéfredaktorka Erika Bergerová, kterou odjakživa tajně miloval, by si prý ráda ponechala poslední redakční úlovky — Sofii Melkerovou a Emila Grandéna —, což se jí ovšem sotva podaří, pokud časopis nezíská nějaký kapitál.

Stručně řečeno, Ove okamžitě vytušil skulinu, jíž se mohl díky penězům pokoutně vetřít do jednoho z nejprestižnějších tuzemských mediálních produktů, přestože představenstvo Serneru nad jeho záměrem neskákalo radostí, ba právě naopak; ozývalo se reptání, že *Milénium* je zastaralý levičácký plátek, který si dokáže znepřátelít všechny hlavní inzerenty a partnery, a kdyby Ove tak úpěnlivě nežadonil, celá transakce by určitě skončila u ledu. On si však postavil hlavu. Investice do *Milénia* představuje v jejich rozpočtu směšnou částku a nepřinese jim žádné závratné zisky, ale něco mnohem důležitějšího, totiž důvěryhodnost. O Serneru se šušovalo ledacos a koncern se po všech výpovědích a interních čistkách žádné masové popularity netěšil, a proto by *Milénium* mohlo být tou správnou kartou, jíž by dal světu najevo, že mu kvalitní novinařina ani svoboda projevu není lhostejná. Vedení Serneru si samozřejmě na svobodu slova ani investigativní žurnalistiku à la *Milénium* nijak zvlášť nepotrpělo, ale nakonec všichni pochopili, že špetka důvěryhodnosti by jim rozhodně neuškodila, a Ovemu se podařilo koupí prosadit. Dlouhou dobu to vypadalo, že byla pro obě strany šťastným řešením.

Serneru se dostalo kladné publicity, *Milénium* si mohlo poněchat všechny zaměstnance a soustředit se na to, v čem nejvíce vynikalo: na skvěle napsané investigativní reportáže. Ove zářil jako

sluníčko, nevynechal jedinou debatu v Novinářském klubu a se vší skromností tvrdil:

„Myslím, že to byl dobrý obchod. Vždycky jsem bojoval za investigativní novinářinu.“

Ale potom... radši na to nechtěl ani pomyslet. Začal hon na Blomkvista, ten však Oveho ani v nejmenším netrápil. Už od doby, kdy Mikael zazářil na novinářském nebi jako meteor, si Ove škodolibě mnul ruce pokaždé, když bývalého kolegu někdo v médiích očerňoval. Tentokrát však jeho uspokojení netrvalo příliš dlouho; Sernerovu mladšímu synu Thorvaldovi mediální pozdvižení neušlo a celou věc hrozně rozmázl, ačkoli mu na ní ve skutečnosti ani trošičku nezáleželo. Thorvald nepatřil k lidem, kteří popřávají sluchu názorům nějakých pisálků: zachutnala mu moc.

Miloval intriky a ihned zavěťřil příležitost, jak si trošku přisadit, případně jak umýt hlavu nějakému staršímu členovi vedení, a během krátké doby se mu podařilo přimět generálního ředitele Stiga Schmidta — který jinak na podobné prkotiny neměl čas — k prohlášení, že *Milénium* si nemůže nárokovat žádné výjimky, ale musí se stejně jako jiné produkty koncernu přizpůsobit moderní době.

Ove svatosvatě slíbil Erice Bergerové, že se nebude vměšovat do redakční práce a že bude vystupovat pouze jako „kamarád a poradce“, takže měl poněkud svázané ruce a musel se uchýlit k tajným zákulisním čachrům. Ze všech sil se snažil získat Eriku, Malin a Christera pro své nové cíle, které ovšem nikdy přesně nedefinoval — jak už to v plánech šitých horkou jehlou nezřídka bývá —, zjevně však měl v úmyslu *Milénium* omladit a zkomercializovat.

Neustále poukazoval na to, že se nejedná o žádný kompromis s duchem *Milénia* a jeho zásadovým přístupem, ačkoli o tom nebyl ani zdaleka přesvědčen. Věděl pouze tolik, že do časopisu potřebuje vnést více pozlátka a lesku, aby potěšil vedení, což znamenalo především omezit dlouhé investigativní reportáže, které by proti nim mohly popudit inzerenty — ale před Erikou o tom přirozeně ani necekl.

Chtěl se vyhnout všem zbytečným svárům, a proto se na svůj proslov před nastoupenou redakcí oblékl mnohem méně formálně než obvykle. Nechtěl provokovat lesklým oblekem a kravatou, což byl právě velký hit v ústředí koncernu. Radši si natáhl džíny, k nim si vzal obyčejnou bílou košili a přes ni svetr s výstřihem do věčka, který dokonce ani nebyl z kašmírové vlny, a dlouhé vlnité vlasy — nepatrný pozůstatek mladického rebelství — si stáhl do ohonu, jak to viděl u ostrřílených novinářských tvrdáků v televizi. Především však nasadil pokorný tón, kterému se naučil na manažerských kurzech.

„Všechny vás zdravím,“ zahlaholil Ove. „To je psí počasí, co? Už jsem to říkal mockrát, ale rád to znovu zopakuju: všichni v koncernu Serner, a především já osobně, jsme nesmírně hrdí na to, že jste se s námi vydali na společnou cestu. Právě spolupráce s časopisem jako *Milénium* dává mé práci smysl — a připomíná mi, proč jsem si tohle řemeslo kdysi vybral. Pamatuješ, Micke, jak jsme spolu vysedávali v baru Opera a snili? No, nebyvali jsme přitom zrovna nejstřízlivější, haha!“

Nezdálo se, že by si Mikael Blomkvist na něco vzpomínal. Ove Levin se však nenechal vyvést z míry.

„Ne, ne, nechci sem tahat žádnou nostalgii,“ pokračoval, „a vlastně k tomu ani není důvod. Tehdy se v téhle branži točila spousta peněz. Stačil nějaký bezvýznamný mord v Krákemåle a my jsme hned měli k dispozici vrtulník, celé patro v tom nejfajnovějším hotelu a pak jsme to zapili šampaňským. Když jsem se poprvé chystal za hranice, zeptal jsem se zahraničního reportéra Ulfa Nilsona, jaký je kurz západoněmecké marky. ‚O tom nemám páru,‘ prohlásil Ulf, ‚valutový kurzy určuju já sám.‘ Haha! Tehdy jsme si cestovní náklady vždycky pěkně osolili, co říkáš, Micke? V tom jsme asi byli nejvíce kreativní. Celkem vzato jsme se nijak zvlášť nepředřeli, a přesto šly noviny na dračku. Jenže jak všichni víme, od té doby se toho hodně změnilo. Konkurence je nemilosrdná a novinářinou se moc vydělat nedá — a to ani v té nejlepší švédské redakci, jako je tahle —, a proto bych si s vámi rád promluvil o budoucnosti. Ani ve snu by mě nenapadlo vás poučovat, ale rád bych vám dal malý podnět k diskusi. V Serneru jsme nechali

provést několik průzkumů týkajících se čtenářů *Milénia* a názorů veřejnosti a výsledky nás dost vyděsily. Ale nesmíme propadat malomyslnosti, spíš to můžete považovat za výzvu a uvědomit si, že ve společnosti probíhají šílené změny.“

Ove se nakrátko odmlčel a zauvažoval, jestli výraz „šílený“ nebyl šlápnutím vedle, jakýmsi poněkud přehnaným pokusem o přátelskou nenucenost, a jestli jeho úvod nebyl přespříliš bodrý a žertovný. Jak říkával Haakon Serner, u mizerně placených moralistů člověk nikdy nesmí podceňovat nedostatek smyslu pro humor. Ale kdepak, já to zvládnu, rozhodl se Ove.

Získám je na svou stranu!

Mikael Blomkvist uzamkl uši přibližně ve chvíli, kdy jim Ove vysvětloval termín *digitální zralost*, a neslyšel tudíž ani jeho následné sdělení, že mladá generace *Milénium* ani Mikaela Blomkvista vůbec nezná. A co čert nechtěl, právě v tom okamžiku se Mikael zvedl a odešel do kuchyně, takže mu unikla i sarkastická poznámka norského konzultanta Arona Ullmana:

„To je dojemné. Vážně se tolik bojí, že na něj všichni zapomenou?“

Podobné věci však Mikaela ani trochu nezajímaly. Rozzuřila ho Levinova slepá víra v samospasitelnost průzkumů trhu a okruhu čtenářů. Jejich časopis nestvořila žádná zatracená analýza trhu, nýbrž nadšení a zápal. *Milénium* si své postavení vydobylo tím, že všichni dělali to, co považovali za správné, a ne tím, že by se řídili nějakými pofiderními prognózami. Mikael hodnou chvíli stál v kuchyni a přemýšlel, jak dlouho tu ještě bude trčet, když vtom ze zasedáčky vyšla Erika Bergerová.

Už tady tvrdne dvě minuty. Z klapotu Eričiných podpatků se snažil uhodnout, jak moc je naštvaná. Pak se kolegyně zastavila přímo před ním a odevzdaně se usmívala.

„Co je s tebou?“ zeptala se.

„Prostě jsem to už nemohl poslouchat.“

„Copak nechápeš, že tímhle chováním proti sobě lidi ještě víc popudíš?“

„Chápu.“

„Pak je ti doufám taky jasný, že bez našeho souhlasu nemůže Serner ani hnout prstem. Máme všechno pod kontrolou.“

„Houby máme pod kontrolou. Jsme jejich rukojmí, Ricky! Vážně ti to nedocvaklo? Když neuděláme to, co chtějí, tak prostě utáhnou kohoutky, vždyť nás mají v hrsti,“ vyložil jí situaci zvýšeným hlasem Mikael. Erika na něj sykla, aby mluvil tišeji, a zavrtěla hlavou. Mikael pokračoval mírnějším tónem.

„Mrzí mě to, chovám se jako malej kluk. Radši odsud vypadnu. Musím přemýšlet.“

„Nějak sis začal zkracovat pracovní dobu.“

„Myslím, že mám spoustu nevybraných přesčasů.“

„To je fakt. Co bys řekl večerní návštěvě?“

„Nevím. Já vážně nevím, Eriko,“ řekl Mikael, odešel z redakce a zamířil dolů z Götgatsbackenu.

Do tváře ho bodala plískanice, navíc byla zima jako v morně. Mikael zaklel a na chvíli se zamyslel, jestli nemá zajít do knihkupectví a koupit si další anglickou detektivku, aby mohl uniknout od reality. Namísto toho však zmizel na ulici Svatého Pavla, a právě když po pravé straně míjel japonskou restauraci, zazvonil mu mobil. Najisto předpokládal, že je to Erika, volala mu však jeho dcera Pernilla. Mikaela odjakživa trápilo špatné svědomí, že se dceři nikdy dostatečně nevěnoval, teď si však vybrala tu nejméně vhodnou chvíli.

„Ahoj, zlato,“ řekl Mikael.

„Co to tam hučí?“

„Řekl bych, že bouřka.“

„Tak fajn, přejdu rovnou k věci. Dostala jsem se na lidovou vysokou školu v Biskops Arnö, obor literární tvorba.“

„Tak ty chceš psát,“ řekl Mikael zbytečně tvrdě, téměř sarkasticky, což bylo značně nefér.

Měl dceři pouze pogratulovat a popřát jí hodně štěstí. Pernilla však měla za sebou dlouhou, bouřlivou pubertu, kdy přebíhala od jedné křesťanské sekty ke druhé a nikdy nic nedotáhla do konce, takže Mikaela spíš otrávil, že si už zase vymyslela něco jiného.

„Zjevně přímo překypuješ nadšením.“

„Promiň, Pernillo, ale dnes nějak nejsem ve své kůži.“

„A co se ti stalo?“

„Jen bych si přál, abys konečně u něčeho zakotvila, a vzhledem k současné situaci si nejsem jistý, jestli spisovatelství je ten nejlepší nápad.“

„Ale já nehodlám dělat žádnou otravnou novinářinu jako ty.“

„A co teda hodláš dělat?“

„Dopřavdy psát.“

„Tak dobře,“ přisvědčil Mikael, ale raději se nezeptal, co tím dcera myslí.

„Máš dost peněz?“

„Přivydělávám si ve Waynes Coffee.“

„Nechtěla bys se mnou dnes zajít na večeři a promluvit si o tom?“

„Nemám čas, táto. Jen jsem ti to chtěla říct,“ prohlásila dcera a ukončila hovor. Mikael se v jejím nadšení pokoušel najít něco pozitivního, ale ještě víc ho to rozladilo. Rychle přeběhl přes Mariánské náměstí a pak zamířil po Hornově ulici na Bellmanovu ke svému bytu.

Připadlo mu, jako by odtamtud právě odešel, a zaplavil ho zvláštní pocit, že je bez práce, že namísto úmorné dřiny ho čeká moře času, a nakratičko zauvažoval, jestli by neměl trochu uklidit. Všude se povalovaly noviny, knihy a kusy oblečení. Namísto toho vytáhl z ledničky dvě plzně, posadil se na pohovku do obývacího a znovu všechno probíral, tentokrát střízlivěji, tedy alespoň tak střízlivě, jak to člověk dokáže s trochou piva v hlavě. Co bude dělat?

Neměl zdání, což ho zřejmě štválo ze všeho nejvíc, a veškerá bojechtivost se z něj pomalu vypařila. Naopak, připadal si podivně rezignovaný, jako by se *Milénium* vytrácelo ze sféry jeho zájmu, a pak se v duchu znovu zeptal: Není načase začít dělat něco jiného? Samozřejmě, vůči Ericě i ostatním kolegům by to byl hrozný podraz. Ale je skutečně tím pravým mužem pro řízení časopisu žijícího z inzerentů a předplatitelů? Možná by se lépe hodil k něčemu jinému, jenže k čemu vlastně?

V současné době zacházely na úbytě i dravé raníky a jediným místem, kde dosud nevyschly zdroje na investigativní reportáže, byla veřejnoprávní sféra, buď ve zpravodajské skupině Ozvěny, nebo ve Švédské televizi... A proč vlastně ne? Vzpomněl si na Kajsu Åkerstamovou, velmi okouzující ženu, s níž tu a tam zašel na skleničku. Kajsa byla ředitelkou investigativního publicistického oddělení ve Švédské televizi a každý rok se ho pokoušela přetáhnout k nim do redakce, nikdy z toho však nic nebylo.

Dříve ho její nabídka nezajímala: ať mu nabízela jakékoli peníze, podporu a naprostou integritu, nikdy se nedal zlákat. Jeho domovem i srdcem bylo *Milénium*. Jenže teď... možná by měl přece jen naskočit do nového vlaku, pokud po vši té špíně, co na něj nakydali, Kajsina nabídka ještě vůbec platí. Ve svém oboru už vyzkoušel všechno možné kromě televize, pokud nepočítá účast ve stovkách debat a ranních pořadů. Místo v týmu televizních reportérů by v něm třeba mohlo zažehnout novou jiskru.

Znovu mu zazvonil mobil a Mikael se zaradoval. Ať už to bude Erika, nebo Pernilla, vlídně a trpělivě je vyslechně. Bylo to však neznámé číslo a Mikael hovor obezřetně přijal.

„Vy jste Mikael Blomkvist?“ zeptal se mladě znějící mužský hlas.

„Ano,“ odvětil Mikael.

„Máte chvíli čas?“

„Když se představíte, tak možná jo.“

„Jmenuju se Linus Brandell.“

„Fajn, Linusi, co potřebujete?“

„Mám pro vás prima námět.“

„Poslouchám!“

„Povím vám to, když zvednete zadek ze židle a zastavíte se za mnou v Bishops Arms šikmo přes ulici.“

Mikaela to popudilo; nešlo jen o mladíkův rozkazovačný tón, rozčílila ho i jeho nežádoucí přítomnost v těsné blízkosti Mikaelova bydliště.

„Myslím, že to zvládneme po telefonu.“

„O tomhle s vámi po otevřený lince diskutovat nemůžu.“

„Podívejte, Linusi, už mě to nějak přestává bavit.“

„Asi za sebou máte pernej den.“

„Jo, mám za sebou pernej den, jedna nula pro vás.“

„Heleďte, zaskočte dolů do hospody, zvu vás na jedno a nádavkem vám povím něco fakt výživného.“

Mikael měl sto chutí na neznámého zasyčet, aby mu laskavě přestal říkat, co má dělat! Navzdory své nechuti — nebo snad proto, že neměl na práci nic moudřejšího než vysedávat na gauči a lámat si hlavu nad budoucností — se zvedl a nakonec řekl:

„Svoje piva si zaplatím sám. Ale fajn, dorazím.“

„Chytrá volba.“

„A ještě něco, Linusi.“

„Co?“

„Jestli budete chodit kolem horké kaše a machrovat na mě nějakými konspiračními teoriemi o tom, že Elvis žije nebo že víte, kdo zastřelil Olofa Palmeho, tak se okamžitě zvednu a odejdu.“

„*Fair enough*,“ odvětil Linus Brandell.

KAPITOLA 03

20. listopadu

Hanna Balderová stála v kuchyni na Tórově ulici a pokuřovala camelku bez filtru. Na sobě měla modrý župan, na nohou sešlapané šedé pantofle, a přestože to dosud byla krasavice s bohatými vlasy, vypadala zbědovaně. Ret měla napuchlý a silná vrstva make-upu zdaleka neskrývala jen kruhy pod očima.

Výprask nebyl pro Hannu Balderovou ničím neobvyklým, ale sotva by se dalo tvrdit, že si na násilí zvykla. Na tento typ ponížení si nezvykne nikdo. Patřilo však k její každodenní realitě a ona sama si už skoro ani nepamatovala, jaká bývala kdysi. Strach se stal nedílnou součástí její osobnosti a od jisté doby vykourila šedesát cigaret denně a užívala prášky na uklidnění.

Vedle v obýváku hudoval Lasse Westman, což ji vůbec nepřekvapovalo. Věděla, že hluboce lituje svého velkorysého gesta vůči Fransovi. Vlastně to bylo nepochopitelné od samého začátku. Lasse byl závislý na penězích, které jim Frans na chlapce posílal. Po dlouhou dobu žili prakticky pouze z nich a Hanna musela Fransovi mnohokrát posílat lživé e-maily o nečekaných výdajích nebo speciálních terapiích, ačkoli to byly naprosté smyšlenky, a právě proto se snažila partnerovu náhlému rozhodnutí přijít na kloub.

Proč se Lasse beze všeho vzdal a dovolil Fransovi, aby si syna odvedl?

Ve skrytu duše však odpověď znala. Opilecká pýcha. Příslib nové role v kriminálním seriálu na tv4, který se rozplynul vněcť

stejně jako všechny ostatní. Ale především to byl sám August. Podle Lasseho chlapec neustále kuje nějaké naschvály a právě to bylo ze všeho nejpodivnější. Proč Augusta tolik nenáviděl?

Vždyť hošík stále jen vysedával na podlaze se svými skládkami a nikoho neobtěžoval. Přesto ho Lasse nemohl vystát a jeho odpor zřejmě souvisel s Augustovým pohledem, s jeho podivným přezíravým pohledem, ponořeným spíše do vlastního nitra, který v lidech často vyvolával úsměv a prohlášení, že chlapec má bohatý duševní život. Lassemu však strašně lezl na nervy.

„Hergot, Hanno! Ten kluk mě přímo propichuje pohledem!“

„Sám jsi přece říkal, že je idiot.“

„Je to idiot, ale stejně je v něm něco nekalýho. Mám pocit, že mi chce provést nějakou hnusárnu.“

Byl to samozřejmě naprostý nesmysl. August neprobodával pohledem Lasseho ani nikoho jiného, a rozhodně neměl v úmyslu nikomu ublížit. Okolní svět ho pouze rušil a nejšťastnější byl, když se uzavřel do své vlastní bubliny. V Lasseho vypitém cholerickém mozku se však vylíhla domněnka, že hoch tajně spřádá nějakou pomstu, a proto tak ochotně souhlasil, aby August z jejich života zmizel, čímž se ovšem připravil i o jeho alimenty. Znělo to absurdně, ale Hanna věděla, že to je pravý důvod. Stála u dřezu, lačně a nervózně potahovala z cigarety, až se jí na jazyk dostalo zrnko tabáku, a dumala o tom, jestli na Lasseho slovech přece jen není ždibíček pravdy. Kdoví, možná chlapec oplácel Lassemu jeho nenávisť stejnou mincí. Možná se mu opravdu chtěl pomstít za všechny utržené rány, možná... Zavřela oči a skousla si spodní ret... a možná chlapec nesmýšlí nejlépe ani o ní.

Každý večer, když ji přepadl nesnesitelný stesk, se uchylovala k podobné falešné útěše, a dokonce se v duchu ptala, jestli ona a Lasse neměli na Augusta přímo škodlivý vliv. Jsem špatná ženská, zavrčela Hanna. Vtom na ni Lasse něco zařval, ale ona jeho slova přeslechla.

„Co je?“ zeptala se.

„Kdy bude krucinál ten soud o svěření do péče?“

„Proč tě to zajímá?“

„Dokážu, že na kluka nemá žádnéj nárok.“

„Vždyť jsi měl ještě nedávno takovou radost, že jsme se ho zbavili.“

„Byl jsem ožralej vůl.“

„A teď jsi zčistajasna vystřízlivěl a zmoudřel?“

„Na to vem jed,“ zasyčel na ni rozhodně a zuřivě Lasse. Hanna znovu zavřela oči a snad potisící se v duchu ptala, proč se všechno takhle pokazilo.

Frans Balder už dávno nepřipomínal onoho upraveného korektního úředníka jako po svém přiletu, kdy se nečekaně objevil u bývalé manželky. Vlasy měl shrnuté ke straně, horní ret se mu leskl potem a celé tři dny se neholil ani nesprchoval. Navzdory všem rozhodnutím stát se tátou na plný úvazek i navzdory prudkému záblesku naděje na Hornově ulici se nyní znovu hrbil nad stolem a ve tváři měl výraz nejhlubšího soustředění, které by nezasevěnec mohl považovat za obyčejnou zlost.

Skřípal zuby, okolní svět i bouře pro něj na celé hodiny přestaly existovat a vůbec si nevšímal, co se děje u jeho nohou. Byly to drobné nemotorné pohyby, jako by se tam vplížila kočka nebo nějaké jiné zvíře, a Frans si až po chvíli uvědomil, že je to August, který si zalezl pod jeho psací stůl. Frans se po něm nepřítomně podíval, jako by ho strojové kódy připravily o zrak.

„Copak chceš?“

August na něj upřel pronikavý, jasný pohled.

„Copak?“ ptal se dál Frans. „Copak je?“

Chlapec sebral z podlahy papír popsaný kvantovými algoritmy a horečně po nich jezdil rukou, takže si Frans na okamžik pomyslel, že syn dostane další záchvat. Ale kdepak, zdálo se, že August něco vzrušeně píše. Frans znovu pocítil napětí a hlavou mu blesklo cosi důležitého a vzdáleného, stejně jako když stál se synem na křižovatce na Hornově ulici. Nyní však věděl, co to je.

Vybavil si své vlastní dětství, kdy pro něj čísla a rovnice znamenaly celý svět, rozzářil se a vyrazil ze sebe:

„Ty chceš počítat, vid'š? Že chceš počítat?“ V další vteřině vyskočil od stolu, přinesl tužky a linkovaný papír A4 a vše položil před Augusta na podlahu.

Pak začal s nejjednodušší číselnou řadou, jakou znal, s Fibonacciho posloupností, v níž je každé číslo součtem dvou předchozích čísel. Napsal začátek — 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21 — a nechal volné místo pro následující člen 34. Pak si však pomyslel, že je to příliš jednoduché, a proto přidal ještě geometrickou posloupnost — 2, 6, 18, 54 —, kde každý člen je trojnásobkem předchozího, přičemž následující číslo mělo být 162. Takového zadání vyřeší bez předběžných znalostí pouze velmi nadané dítě, uvažoval Frans. Jinými slovy, Fransovo povědomí o složitosti matematických zadání bylo velice svérázné. Okamžitě začal snít o tom, že jeho syn není zaostálý, nýbrž je kopií jeho samého; vždyť i on mívá potíže s komunikací a společenskými kontakty, ale matematické souvislosti chápal dávno předtím, než ze sebe vypravil první slůvko.

Dlouho seděl vedle chlapce a vyčkával, ale samozřejmě marně. August upíral skelný pohled na čísla, jako by čekal, že řešení vyskočí přímo z papíru. Frans ho nakonec nechal o samotě, vyšel do horního patra, popíjel syčenou minerálku a pokračoval v práci u kuchyňského stolu s papírem a tužkou, ovšem soustředění bylo to tam a on asi půl hodiny roztržitě listoval časopisem *New Scientist*.

Poté vstal a znovu sešel dolů k Augustovi. Zprvu se zdálo, že se nic nezměnilo. August seděl na bobku ve stejné pozici jako předtím. Pak si však Frans všiml, že na papíru něco přibýlo, a zpočátku byl jen zvědavý.

V následujícím okamžiku však zjistil, že má před sebou něco naprosto neuvěřitelného.

V Bishops Arms nebylo právě narváno. Bylo ještě brzy odpoledne a počasí zrovna nevybízelo k vycházkám, dokonce ani do místní hospody. Přesto Mikaela uvítal křik a smích a poté chraplavý hlas:

„Kalle Blomkvist!“

Byl to postarší červenolící oplácaný chlapík s hustou kudrnatou hřívou a malým nakrouceným knírkem, kterého Mikael ve čtvrti už několikrát zahlédl a měl pocit, že se jmenuje Arne.

Muž obyčejně dorazil na minutu přesně ve dvě hodiny odpoledne, dnes se však kupodivu objevil o něco dřív a se třemi kamarády z mokré čtvrti se rozvalil u stolu vlevo vedle baru.

„Mikael,“ opravil ho s úsměvem Mikael.

Arne — nebo čtvrtí jak se ten tlouštík jmenoval — a jeho kumpáni se rozchechtali, jako by Mikaelovo nezkomolené jméno byl ten nejlepší vtip, jaký kdy slyšeli.

„Tak co, máš v merku nějakou pořádnou rybu?“ pokračoval Arne.

„Zrovna uvažuju, že odhalím veškerý nepravosti, co se páchají v Bishops Arms.“

„Myslíš, že Švédsko je na podobnej trhák připravený?“

„Ne, to asi sotva.“

Mikael měl tuhle partičku vlastně docela rád, hlavně proto, že si s nimi nikdy nevyměnil víc než pár nezávazných frází a halasných připitků. Dědulové však byli součástí jeho každodenního života a měli svůj podíl na tom, že se mu ve čtvrti líbilo, a Mikaela tudíž vůbec neurazilo, když jeden z nich zvolal:

„Už jsi slyšel, že s tebou bude brzo šlus?“

Mikaelovi naopak připadalo, že staříkova slova celou štvanicí snížila na téměř komickou úroveň, kam také patřila.

„*Už od patnácti mé mládí k hrobu plyne, na zdraví, bratře, všechno pěkně zhyne,*“ zacitoval Mikael básníka Gustava Frödinga a očima propátral celý lokál, aby našel nafoukance, který si dovolil vyštvat unaveného novináře do hospody. Kromě Arna a jeho party však nikoho neviděl, a proto zamířil k baru, za nímž stál Amir.

Amir byl podsaditý přátelský obr, tvrdě pracující táta čtyř dětí, který restauraci vedl už několik let. S Mikaelem je pojilo opravdové přátelství. Ne snad proto, že by Mikael byl nějakým jeho potenciálním štamgastem, ale byli si nápomocni ve zcela jiných věcech: Amir ho několikrát zásobil červeným vínem, když Mikael čekal dámskou návštěvu a nestačil včas zajít do prodejny alkoholu, a Mikael na oplátku pomohl Amirovu kamarádovi bez dokladů vyplnit příslušné úřední formuláře.

„Čemu vděčím za tak vzácnou návštěvu?“ zeptal se Amir.

„Mám tu sraz.“

„S nějakou fešandou?“

„To bych zrovna neřekl. Jak se daří Saře?“

Sara byla Amirova žena, která právě podstoupila operaci kyčle.

„Kňourá a bere analgetika.“

„Chuděra. Určitě ji ode mě pozdravuj.“

„Vyřídím,“ přisvědčil Amir a pak chvíli plkali o všem možném.

Žádný Linus Brandell se neobjevil a Mikaela napadlo, že si z něho někdo vystřelil. Na druhou stranu ho dotyčný mohl vy-péct mnohem hůř než ho jen vlákat do místní hospody. Mikael se zdržel ještě čtvrthodinku, probral s Amirem zdravotní a ekono-mické obtíže a nakonec se zvedl a zamířil k východu, když vtom mladík dorazil.

August doplnil do číselných posloupností správné členy — tím by však člověka typu Franse Baldera nijak neohromil. Franse zaujalo spíš to, co se objevilo vedle čísel. Na první pohled se zdálo, že jde o fotografii, ale byl to obrázek, přesné vyobrazení semaforu na Hornově ulici, kterou předevedčirem přecházeli. Kres-ba byla vyvedena do nejmenších detailů, navíc s matematickou přesností.

Ta z ní doslova číselala. August sice neměl sebemenší zdání o perspektivě nebo o tom, jak umělec pracuje se světlem a stí-nem, přesto tuto techniku bravurně zvládl. Hornovu ulici halilo šero a naproti nim blikal červený semafor, signální světla přímo žhnula a po přechodu kráčel muž, kterého Frans odkudsi znal, ale nedokázal jej identifikovat. Jeho obličej končil těsně nad obo-čím. Chlapík vypadal vystrašeně, jako by se ho něco nepříjemně dotklo, jako by ho August vyvedl z míry, a našlapoval dost nejistě, což chlapec dokázal přenést na papír.

„Panebože,“ vydechl Frans. „Tos nakreslil ty?“

August nepřikývl ani nezavrtl hlavou. Díval se mimo něj, kamsi k oknu, a Franse Baldera zaplavil podivný pocit, že od této chvíle jeho život už nikdy nebude takový jako dřív.

Mikael netušil, co je Linus zač, nejspíš si ho představoval jako nějakého namyšleného nóbl spratka ze Stureho náměstí. Do míst-

nosti však vstoupil pomenší ošuntělý mladík v roztrhaných dží-
nách s dlouhými tmavými mastnými vlasy a ospalým, uhýbavým
pohledem. Mohlo mu být kolem pětadvaceti, možná o trochu
míň. Uhrovitá pleť, oči skryté pod ofinou, rty zohyzdžené oškli-
vým oparem. Linus Brandell nevypadal na člověka, který má v ru-
kávu nějaké eso.

„Předpokládám, že jste Linus Brandell.“

„Přesně tak. Sorry, že jdu pozdě. Náhodou jsem se zasek s jed-
nou známou kočkou. Chodili jsme spolu do devítky a ona...“

„To si nechte od cesty,“ přerušil ho Mikael a zamířil ke stolu na
konci lokálu.

Vzápětí k nim přišel Amir, diskrétně se usmál a muži si ob-
jednali dvakrát guinness. Pak se na několik vteřin rozhostilo
ticho. Mikael nechápal, proč je na mladíka tak ostrý. To není
jeho styl, možná ho to sernerovské drama opravdu vykojelo.
Usmál se na Arna, který je z druhého konce lokálu se zájmem
sledoval.

„Půjdu rovnou k věci,“ prohlásil Linus.

„To by bylo fajn.“

„Znáte Supercraft?“

Mikael Blomkvist se v počítačových hrách moc nevyznal, ale
o Supercraftu přece jen slyšel.

„Jen podle jména.“

„Nic víc o té hře nevíte?“

„Ne.“

„Pak asi nemáte šajn, čím vyniká nad ostatní, proč je tak mimo-
řádná. Má totiž jednu speciální funkci, díky který můžete ko-
munikovat se spolubojovníkem o válečný strategii, a hlavně ze
začátku člověk neví, jestli mluví se skutečnou, nebo virtuální
postavou.“

„To jsou věci,“ odušil Mikael. Nic ho nezajímalo míň než fimesy
nějaké zatracené počítačové hry.

„V týhle branži to byla tak trochu revoluce a já jsem se na vývoji
tý hry taky podílel,“ pokračoval Linus Brandell.

„Gratuluju. To jste si určitě vydělal slušný prachy.“

„Právě v tom je ten háček.“

„Co tím myslíte?“

„Tu techniku nám někdo štípnul a Truegames teď rejžuje miliardy, zato my jsme z toho neviděli ani halíř.“

Podobnou písničku Mikael slyšel už mnohokrát. Jedna stará dáma mu dokonce tvrdila, že autorkou *Harryho Pottera* je ona sama, ale J. K. Rowlingová jí ho telepaticky ukradla.

„A jak k tomu došlo?“ zeptal se.

„Někdo se nám naboural do počítače.“

„A jak to víte?“

„Zjistil to jeden počítačovej expert z Úřadu rádiového zpravodajství, klidně vám dám jeho jméno, jestli chcete, a pak ještě jedna...“

Linus se zarazil.

„No?“

„Ale nic. Zabývala se tím tajná služba, můžete si promluvit s analytičkou Gabriellou Graneovou, ta vám to určitě potvrdí. Zmínila se o tom i v oficiální zprávě, kterou loni zveřejnila. Mám tady číslo...“

„Takže jinými slovy to není žádná žhavá novinka,“ přerušil ho Mikael.

„Ne, v tomhle smyslu ne. V časopisech *Nová technika* a *Computer Sweden* o tom taky psali. Ale pak Frans hodil zpátečku, několikrát dokonce kategoricky popřel, že došlo k vniknutí do počítače, a postupně to úplně vyšumělo.“

„Takže staronová historka.“

„Přijde na to.“

„A proč bych vás měl dál poslouchat, Linusi?“

„Protože Frans se vrátil ze San Franciska; zřejmě tam vyslídil, jak to tenkrát bylo. Řek bych, že sedí na pořádném sudu se střelným prachem. Je úplně posedlej bezpečnostními opatřeními, při mailování a telefonování používá ty nejvymakanější šifry a zrovna teď si nechal kolem baráku nainstalovat poplašnej systém, kamery, snímáče a podobný sračky. Chlap jako vy by z něj možná dokázal něco vytáhnout. Mě Frans neposlouchá.“

„Takže vy jste mě sem vyštval jen kvůli nějakýmu Fransovi, co údajně sedí na sudu se střelným prachem?“

„Není to nějaký Frans, Blomkviste, ale sám Frans Balder, co-
pak jsem se o tom nezmínil? Byl jsem jedním z jeho asistentů.“

Mikael zapátral v paměti; jediný člověk s tímto příjmením, je-
hož si dokázal vybavit, byla herečka Hanna Balderová, ale neměl
zdání, co se s ní stalo.

„Kdo to je?“ zeptal se.

Mladík na něj vrhl tak zhnusený pohled, až z toho Mikael zů-
stal úplně paf.

„Spadl jste z Marsu? Frans Balder je přímo legenda. Pojem.“

„Vážně?“

„Jasně, proboha!“ vyhrkl Linus. „Vygooglete si ho a uvidíte. Už
po dvacítce se stal profesorem v oboru matematický informatiky
a dvacet let je celosvětovou kapacitou ve výzkumu umělé intelligen-
ce. Sotva se najde někdo, kdo by se ve vývoji kvantových počítačů
a neuronových sítí dostal tak daleko jako on. Neustále nachází
chytrý a neortodoxní řešení. Má skvělejší zvrácenější mozek. Uvažuje
naprosto přelomově a novátorsky a zřejmě si umíte představit, že
se o něj počítačové koncerny přímo rvaly, ale Balder si dlouho dá-
val načas, než se nechal zaměstnat, chtěl pracovat sám. Teda ne tak
docela, vždycky měl asistenty, z kterých dřel kůži zaživa. Vyžadu-
je výsledky a drží se svých hesel: *Všechno jde, když se chce. Naší práci
je posouvat hranice*, bla bla bla. Ale lidi mu to žerou, poslouchají
ho a doslova by se pro něj rozkrájeli. Pro nás, nerdy, je pánbůh.“

„To vidím.“

„Ale nemyslete si, že jsem nějaký jeho nekritickej obdivovatel,
to ani náhodou. Moc dobře vím, že je to drazé vykoupený, člověk
s ním sice dělá převratný projekty, ale na druhou stranu je Frans
strašně bezohlednej, nejeví zájem ani o vlastního syna. Tou svou
nepochopitelnou lhovostí zapříčinil spoustu trablů, koluje
o něm několik hroznejch historek, hlavně o tom, že vymáčkal své
asistenty jako citron a zničil jim život. Ale i když to byl vždycky
beznadějný workoholik, takhle hrozně se nikdy nechoval. Nikdy
tak hystericky nebazíroval na bezpečnostních opatřeních, a právě
proto jsem tady. Chci, abyste si s ním promluvil. Víím jen to, že
odhalil něco velkého.“

„Aha, takže vy to víte.“

„Pochopte, normálně to není žádnéj paranoidní šílenec — spíš naopak, když člověk vezme v úvahu, čím se zabývá. Ale teď se zamkl v baráku a skoro nevychází ven. Vypadá to, jako by měl strach, ale žádnéj posera to nikdy nebyl. Spíš praštěnej cvok, co dělá vlny.“

„Takže on vymýšlí počítačové hry?“ zeptal se Mikael s neskrývanou skepsí.

„No... Frans věděl, že jsme všichni herní nadšenci, a myslel si, že bysme měli dělat na něčem, co nás baví. I jeho program umělý inteligence se do tohohle oboru hodil. Založili jsme skvělou experimentální laboratoř a dosáhli fantastickéjch výsledků. Dobyli jsme nový území. Jenže potom...“

„Přejděte k věci, Linusi.“

„Věc se má tak, že Balder a jeho právníci napsali žádost o patent na nejinovativnější část technickýho řešení, jenže pak přišel první šok. Nějakej ruskej inženýr z Truegames podal tu samou žádost o fous dřív než on, takže Fransovi patent neuznali, což určitě nebyla náhoda. Ale to bylo vlastně fuk, patent je jen kus papíru, nás hlavně zajímalo, jak krucinál vyčmuchi, na čem děláme, a protože jsme všichni byli Fransovi oddaní, zbývala jen jediná možnost: někdo se nám přes všechny bezpečnostní opatření naboural do systému.“

„A proto jste se spojili s bezpečnostní policií a s Úřadem rádiového zpravodajství?“

„Napřed ne. Frans nesnáší nažehlený kravatáky, kteří dřepí v kanclu od devíti do pěti, mnohem víc věří posedlejmu nadšencům, co celý noci vysedávají u kompu. Spojil se s nějakou podivínskou holkou, kterou znal z dřívějška, a ta mu rovnou řekla, že nás někdo hacknul. Upřímně řečeno, nijak důvěryhodně nepůsobila, teda já bych ji ve své firmě nezaměstnal, jestli mi rozumíte, a nelze vyloučit, že si to jen vycucala z prstu. Ale její hlavní závěry pak potvrdili odborníci z Úřadu rádiového zpravodajství.“

„A zjistil někdo, kdo se k vám naboural?“

„Ne, to ne, vypátrat vloupání do počítače je většinou naprosto beznadějný. Ale bylo jasné, že to udělal profík. Na bezpečnostních opatřeních jsme si dali hodně záležet.“

„A vy si myslíte, že Frans Balder dnes ví něco víc?“

„Stoprocentně. Jinak by nedělal takový kraviny. Vzal bych jed na to, že něco vyčenichal v Solifonu.“

„On tam pracoval?“

„Jo, je to dost divný. Už jsem vám říkal, že dřív Frans odmítal pracovat pro počítačový koncerny. Neznám nikoho, kdo by toho tolik nažvanil o nezávislosti, o tom, že člověk musí zůstat svobodnej, neotročit komerčním podnikům a podobně. Ale když nám ukradli ten patent a my jsme zůstali namydlení, čáry máry fuk, Frans skončil zrovna u Solifonu, což nám nešlo na rozum. Fajn, nabídli mu obrovské plat, volnou pracovní dobu a k tomu všechny ty sladké kecy: pracujte si, jak chcete, ale buďte s námi... zní to fantasticky, teda aspoň pro většinu populace, ale rozhodně ne pro Franse Baldera. Podobnejch nabídek mohl mít od Googlu, Applu a spousty dalších na každým prstě deset. Proč ho to najednou tolik zaujalo? Nikdy nám to nevysvětlil. Prostě si sbalil svoje saky paky a vypadnul, a jak jsem slyšel, ze začátku mu to šlo skvěle. Frans naše technický řešení ještě zdokonalil a majitel firmy Nicolas Grant si asi začal brousit zuby na další miliardy. Všichni byli natěšení, ale pak se něco stalo.“

„Něco, o čem skoro nic nevíte.“

„Ne, pak už jsme s ním nebyli v kontaktu. Frans vlastně nebyl v kontaktu vůbec s nikým. Vím jen tolik, že to muselo být něco setsakra vážnýho. Frans neustále kázal o otevřenosti, nadšeně žvanil o crowdsourcingu, o důležitosti využívání znalostí co největšího množství lidí, to je základní myšlenka Linuxu. Ale v Solifonu si držel pod pokličkou každou čárečku a potom bum — zničehonic dal výpověď, odletěl domů a teď trčí ve své vile na Saltsjöbadenu, nevyleze ani na zahradu a vypadá jako bezdomáček.“

„Takže vy máte, Linusi, historku o vystresovaném profesorovi, který se nestará o svůj vzhled... Jakpak to vlastně víte, když vůbec nevychází z domu?“

„No jo, ale já si myslím...“

„Já si taky myslím, Linusi, že by to mohl být zajímavý příběh, ale bohužel, nic pro mě. Já nejsem žádný IT reportér — jsem dědek z doby kamenné, ze kterého ohledně počítačů nevypadlo

nikdy nic, co by stálo za řeč. Doporučuju vám spojit se s Raoulem Sigvardssonem ze *Svenska Morgon-Posten*. Tohle je jeho parketa.“

„Kdepak, Sigvardsson je lehká váha. Na tohle zdaleka nestačí.“

„Myslím, že ho podceňujete.“

„No tak, snad z toho teď nechcete vycouvat? Tohle by mohlo znamenat váš comeback, Blomkviste.“

Mikael unaveně pokynul Amirovi, který kousek od nich utíral stůl.

„Můžu vám dát jednu dobrou radu?“ zeptal se Mikael.

„Cože? Jo... jasně.“

„Až příště půjdete s nějakou historkou na trh, snažte se nevykládat reportérovi, co to pro něj bude znamenat. Víte, kolikrát už jsem tohle slyšel? *To bude největší trhák vašeho života. To bude větší pecka než Watergate!* S trochou věčnosti dojdete mnohem dál, Linusi.“

„Já jsem jen chtěl říct...“

„Co jste vlastně chtěl říct?“

„Že byste si s ním měl promluvit. Myslím, že byste se mu líbil. Je to stejně nekompromisní týpek jako vy.“

Zdálo se, že Linus poněkud ztratil sebedůvěru a Mikael se v duchu kál, že na něj byl zbytečně tvrdý. K tipařům se obyčejně choval vlídně a vstřícně: jednak věděl, že i za zdánlivě šíleným blábolem se může skrývat něco zajímavého, jednak mu bylo jasné, že pro spoustu tipařů je často oním příslovečným stéblem. Mnozí se na něj obraceli, když je všichni ostatní odmítli vyslechnout. Nezřídka byl jejich poslední nadějí, a proto neměl důvod je shazovat.

„Podívejte,“ prohlásil Mikael, „mám za sebou hrozný den a mrzí mě, že jsem vás neustále zesměšňoval...“

„To je v pohodě.“

„Ale vlastně máte pravdu,“ pokračoval Mikael. „Jedna věc ve vašem vyprávění mě opravdu zaujala. Říkal jste, že vás navštívila nějaká hackerka.“

„Jo, ale ta s tímhle nemá nic společného, spíš šlo o Balderův sociální projekt.“

„Ale zdá se, že své věci rozuměla.“